

Antwoorden zijn schaars

gedichten

Theo Aalberse

*e-mail: theoman@casema.nl
website: <http://theoman.webdocument.nl>*

Voor Leny Barendregt, juni 2009

Met dank aan Jean-Paul.

*Op de hoge dijk,
waar de bruine hommels
de bloei zoemend bezingen,
toelt het kind met de blauwe muts
al zingend rond.*

*Een dwaze rondedans
van sprongen en van stampen.
Met afgunst kijk ik toe.*

*Het lied verwaait.
Het kind is weg
en in het gras
ligt de verloren muts
als een brutale, blauwe bloem.*

*Dit is de plek waar alles is begonnen
Het veld waar koekoeksbloem
en hondsdrif paarst.
Mijn denken wil dat alles weer verbeelden
en schraapt bijeen
wat ik misschien nog weet.
Ik houd mijn adem in
bij wat ik weer beleef.*

*Het eeuwenoude kerkje
vond ik terug.
De grijze nissen volgezogen
van tranen en gezang.
De woorden die wij stamelden
leken een gebed.
Maar bij nader inzien
aanbaden wij elkaar.*

*In mijn schemerkamer
met de alledaagse dingen
ontwaarde ik een schim
omhuld door melodieën.
Ik had geen angst of schrik.
Enkel een verheugen
niet alleen te zijn
zodat ik na het stille, smorend zwijgen
een antwoord kreeg
op mijn dwingende waarom.*

*De donkere schim omhulde mij
en sprak met een sonore stem
mijn naam, als was het een vermaning.
En met een gretigheid
als had ik duizend oren
dronk ik de woorden
die klonken als een rood bevel
zodat mijn tegenstand
verkleurde naar verlangen.*

*De nachtelijke stem
noodde mij op reis te gaan.
Het verre gaan
naar wouden vol gedachten
en woestijnen waar de leegte krenkt.
Over verlaten vlaktes
waar de verdwaalde paarden staan.
En ik ging zoals ik was
bepakt met alles
dat mij toebehoorde
want achterlaten kon ik niets.
Zoals een trekhond sleepte ik mij voort.*

*Ik zal alles willen delen,
de warmte van de zon,
de bloesems en de zaden
bestemd voor nieuwe groei.
Het geurig brood,
de zware wijn.
De schaal met olijven.
Maar in het bed van eenzaamheid
is delen een illusie.*

*Wat moet ik met de schaduw
die knaagt aan alle zekerheden?
Een schaduw,
die door niets geworpen wordt?
De tijd misschien die zoveel steelt?
Wat moet ik op dit kronkelpad
dat zijn eigen doel niet kent?
Het beste is het zonnelicht te grijpen
met handen gretig uitgestrekt
om het verdwalen te voorkomen.*

*Alleen jij kon zo de kaarsen ontsteken
waardoor alle bleekheid verdween.*

*Niemand kon zoals jij de knoppen tellen
in het perk van paarse asters.*

*Alleen jij kon zo wijzen
naar de wiekende molens.*

*Niemand kon zoals jij luisteren
naar het donderend onweer
als hoorde je een gesprek van goden.*

*En zoals jij vaak hetzelfde deuntje floot.....
De meest omfloerste herinnering
kan mij tot tranen toe bewegen.*

*Ik zing
om mijn gedachten te ontvluchten.*

*Ik zing
om niet te dwalen in herinnering.*

*Ik zing
om mijn illusies te behouden.*

*Ik zing
om mijzelf niet te herkennen.*

*Ik zing
om mijn adem zeker te stellen.*

*Ik zing
om van de eenzaamheid te houden.*

Mijn zomerlied.

Mijn winterlied.

*Maak mij stil
en houd mij warm.*

*Een stukje grond
meer wens ik niet,
waarop ik liggend, lijfelijk
de koele aarde voelen kan.
Dat is voor mij genoeg.
Het vroege zonlicht
op het nachtnatte gras.
Meewarig ziet de bloesem op mij neer
en vraagt met eerlijke ogen
Een antwoord heb ik niet.*

*In de schemer nu
probeer ik naast mezelf te staan.
Dan zie ik toe hoe ik daar ben.
Mijn voeten die geen pad meer vinden.
Mijn handen stil, zonder gebaren.
En mijn gedachte vastgespijkerd
in een cirkel.
Zoekend naar een eind en een begin
want ontkomen is nu tevergeefs.
Mijn hart en ziel
die velen reeds bezaten
vragen om verkwikking
van een blauw, vergevend woord.*

*Achter iedere gedachte
schuilt de zwarte woede.
Zoals de wolf zich vaak verschanst
achter de bloeiende cipres
om mij te overheersen.
Bladgoud zou ik me wensen
om het woeden te bedekken.
Al is het maar voor even.*

Hoor je het?

Het lied van de elkaar verdringende bomen.

Het lied van de vogels die afscheid nemen.

Het lied van de natte, vallende bladeren.

Het lied van de matroos met de accordeon.

Het lied over de dagen die nog komen.

Het lied van de afgunstige mensen.

Mijn lied met de zuivere tonen.

Hoor je het?

*Tussen de ijle dravik
en de wit bebloemde netel
las ik de woorden
die jij mij schreef.
Van troosten en van veilig zijn.
En na mijn verwondering
droeg ik, met een stem die stakte
aan mijzelf de zinnen voor
als was ik zelf een ander.*

*'k Zou vleugels moeten hebben
om je te achterhalen.
De snelle gang van de hazewind.
Jouw vragend wenken
kan toch niet voor altijd zijn verdwenen
door de nevel die je achterliet?
Ach, jouw hart waarin
de kristalijnen bloesem bloeide
die mijn wank'le wezen
vederlicht en zwevend maakte.*

*Wat moet ik deze avond
met het regenruisen?
En met de donkere klimop
die met zwarte armen
zich vastklauwt rond de bomen?
Wat moet ik met de velden
die hun kleuren aan het duister gaven?
Wat moet ik met je glimlach
die enkel een grimas bleek;
je schaterlach
was slechts het maken van geluid.
Op weinig heb ik durven hopen
en veel heeft zijn belang verloren.
Als morgen vroeg
de rozen maar weer gloeien
in het groen.*

*Het kleine, witte schip
is als een blinkend glimlachen
boven de brutale golven.*

*Het woeste water, dichtbij zwak geworden
probeert mij een geheim te zeggen.*

*Voor het mijn bleke voeten raakt
vloeit het schuw terug
en geeft niets prijs.*

*Ach, daar aan de reling staan
en zwaaien naar het land
waar ik de balsem van geluk vermoed.*

*Zou er ergens iemand zijn
die mij zou kunnen zeggen
wat ik zo graag zou horen?
Maar ik stel geen vragen meer
want antwoorden zijn schaars.*

*Al mijn klokken
heb ik teruggegeven aan de tijd.
Al mijn spiegels gaf ik aan Narcissus.
Zodat tijd en echo's
van mijn gedroomde zijn
niet het lied van liefde kunnen storen
Roep mij niet.
Ik zal niet komen
want ik weet zeker dat de plek
voor jou bedacht,
voor altijd leeg zal zijn.*

Misschien.

*Alles kan mij overkomen.
De zee die mij verdrinken kan.
Het vuur dat mij verrassen wil.
De storm die heel mijn wezen
leeg kan blazen.
Ijskou kan mijn oog verstarren
en zonnestof mijn horen dempen.
En als ik niet verder kan
op mijn gekozen weg
dan zal ik met jouw lied als gids
steeds weer opnieuw beginnen.*

*Het is moeilijk te ontwarren
wat droom is en wat werkelijkheid.
Aan beide hangen neer
de franje van verlepte bloemen
waar zonlicht niets meer aan kan doen.
De zwaluwen zijn weggetrokken
op een enkele, zwakke na
die, net als ik, in nachten vol van herfst,
geen rustplaats vinden kan.
Ach, duister, licht wat op
en fluister onze namen!*

*Op een talud tussen klaver
en helder-blauwe ereprijs
vond ik een blauwe muts
verloren door een dansend kind.
Ik heb de muts gepakt
en opgezet.
En in mij klonk het lied
dat het kind zo schallend zong,
vol blijdschap en bevrijding.
Dan, dankbaar,
legde ik de blauwe muts terug.
Tussen de paarse klaver.*

*De paden langs de bermen
zijn verdwenen.*

*En ook de hoge populieren
vind ik niet terug.*

Hier wil ik niet meer zijn.

*Laat mij langzaam
tot ik zelf met al het andere
een herinnering zal zijn.*

